

ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Září 2019

Jak jsme prožili prázdniny

Před prázdninami, jestli si vzpomínáte, jsme si ve Zpravodaji mohli přecíst užitečné rady jak na to, aby si o letních prázdninách opravdu odpočinulo naše tělo i naše duše, abychom načerpali síly do dalších všedních dnů, našich každodenních starostí a zápasů. Konec léta je proto příležitostí k tomu, abychom se ohlédlí a trochu zhodnotili, jestli se nám to podařilo více či méně. A také je čas se sejít s přáteli a popovídat si o tom, co jsme v létě pěkného prožili.

Tak se pohodlně usad'te ve vašem oblíbeném křesle, uvařte si voňavou kávu nebo si dejte sklenku oblíbeného nápoje a představte si, že se nacházíte na takovém setkání přátel a zaposlouchujte se do jejich vyprávění.

Kláštery jižních Čech

Letos o prázdninách jsme zamířili na jih naší země, kam nás to již delší čas táhlo. A nebyli jsme opravdu zklamáni. Jižní Čechy jsou v rámci naší vlasti specifické v mnoha ohledech. Jedním z nich je skutečnost, že více než jiné regiony byly po dlouhá staletí ovládány víceméně jedním mocným rodem. Předně to byli Vítkovci a z nich vzešli Rožmberkové a druhé dlouhé období zde dominoval rod Schwarzenberský. My bychom se chtěli zmínit hlavně o Vítkovcích, resp. Rožmbercích a jejich potýkání s českým králem i na poli církevním, v založení a donaci významných klášterů.

Tento rod byl natolik mocný a sebevědomý, že v podstatě permanentně konkuroval českému králi. Na jeho věrnosti panovníkovi, nebo naopak na opozici vůči němu, opakovaně závisela budoucnost českého království, resp. vládnoucího rodu, ať už to byli Přemyslovci, Lucemburkové nebo i Habsburkové. Mezi mnoha příklady stačí připomenout osudovou neúčast vítkovských vojsk v bitvě na Moravském poli, která s vysokou pravděpodobností zapříčinila, nebo minimálně spoluzavinila porážku českého krále Přemysla Otakara II. Jinou ukázkou jejich moci bylo třeba věznění krále Václava IV. na rožmberském hradě Vítek při vzpouře českých

pánů proti tomuto kontroverznímu panovníkovi z dynastie lucemburské. A abychom nevynechali ani Habsburky, tak při vyjednávání o budoucí vládě v Polsku na sklonku XVI. století byla habsburskému emisarovi Vilémovi z Rožmberka nabídnuta část polské šlechty polská koruna ne pro habsburský dům, ale přímo jemu samému. Takovou pozici měli Rožmberkové v tehdejší Evropě.

Proto i sňatková politika Vítkovců a Rožmberků sahala do nejvyšších pater evropských rodů. A byli to právě oni, kdo se odvážili přistoupit i ke sňatku s vdovou po králi. Prvním z nich byl tehdejší hlava Vítkovců Závěš

z Falkenštejna, který pojal za manželku královnu vdovu po padlém Přemyslu Otakarovi II. - Kunhutu. Ať už byly Závišovy pohnutky k tomu činu jakékoliv, tato skutečnost pomohla restaurovat v podobě Václava II. vládu Přemyslovců v českých zemích, ba i v zemích sousedních. Neduživému Václavovi se tak nakrátko podařilo vytvořit paradoxně dokonce ještě větší evropskou mocnost, než dokázal jeho otec – král železný a zlatý.

Poněkud méně známou je skutečnost, že další královskou vdovou, která se spojila sňatkem s Rožmberky, byla Viola Těšínská, vdova po Václavovi III., když po králově zavraždění v Olomouci roku 1306 pojala za chotě Rožmberka Petra I. Pro srovnání Jindřich z Lipé, jeden z nejmocnějších českých pánů té doby, byl sice dlouholetým milencem dvojnásobné vdovy po českých kráľích Elišce Rejčce - Richenzy, ale k jejich sňatku nikdy nedošlo.

A nyní k samotným klášterům.

Cisterciácký klášter Zlatá Koruna byl založen v roce 1263 českým králem Přemyslem Otakarem II. Původně se klášter jmenoval Svátá Koruna podle relikvie trnu z Kristovy koruny, kterou Přemysl Otakar II. obdržel nepřímo od francouzského krále Ludvíka IX. Svatého. Už roku 1259 byla odeslán dopis na generální kapitulu cisterciáckého řádu s žádostí o založení řádového domu, ale samotné založení kláštera se opozdilo, pravděpodobně v souvislosti s válkou s Uhrami. Vedlejším, ne-li hlavním motivem panovníka k založení kláštera nepochybně bylo zabránit úplnému ovládnutí jihu země mocným rodem Vítkovců,

podobně jako tomu bylo se založením královského města České Budějovice. Že byl konkurenční klášter Vítkovcům trnem v oku svědčí i skutečnost, že ho v roce 1276 přepadli a úplně zničili. Obnoven pak byl až za časů krále Václava II. v roce 1291.

Během husitských válek byl klášter přepaden a vypálen husitskými vojsky. Později klášterní zboží obsadil Oldřich II. z Rožmberka jako zástavu od krále Zikmunda Lucemburského. Rožmberk se ale už tohoto majetku nevzdal a připojil ho ke svému krumlovskému panství. Až v roce 1601 prodal Petr Vok z Rožmberka krumlovské statky spolu se Zlatou korunou císaři Rudolfu II. a v roce 1622 věnoval Ferdinand II. toto zboží Janu Oldřichovi z Eggenberku. Majetky se ovšem klášteru nevrátily ani za Schwarzenbergů, kteří je získali v roce 1719. Schwarzenbergové se vůči klášteru chovali velmi „tržně“, což fakticky znamenalo využívání všech prostor k hospodářským účelům, jakými byla slévárna a strojírna. Po válce byl celý majetek zkonfiskován státem na základě zákona „Lex Schwarzenberg“. Cisterciáci zde nejsou ani nyní, protože celý řád v ČR, který představují 3 mniši a 3 čekatelé se nachází pouze ve Vyšším Brodě.

Klášter ve Vyšším Brodě založil roku 1259 Vok I. z Rožmberka, jako mužský cisterciácký klášter. Fundace byla potvrzena pražským biskupem 1. června téhož roku. Zakladatel novému klášteru daroval pozemky okolo, včetně osady Vyšší Brod. Na rozdíl od Zlaté Koruny je i dnes skutečně využíván a provozován řádem.

Klášter mimo jiné slouží jako hrobka zakladatelského rodu počínaje Vokem I., zemřelým v roce 1262 a konče posledním Rožmberkem Petrem Vokem, zemřelým v roce 1611. Pochován je zde i Záviš z Falkenštejna, popravený roku 1290.

Klášter byl v průběhu historie vícekrát v ohrožení své existence. Byl poničen husitskými válkami, ale opět povstal a zaznamenal období velkého rozvoje, zejména duchovního a kulturního. Tento rozvoj však současně znamenal velké zadlužení kláštera a to ho paradoxně zachránilo před josefínskými „reformami“, protože o zadlužený klášter neměl rakouský erár zájem. Během nacistické okupace byl využíván k vojenským účelům. Cenné sakrální předměty sice byly nacisty ukradeny, ale většina z nich byla po válce nalezena a repatriována zpět do kláštera. Od padesátých let až do roku 1990 zde byla činnost řádu v důsledku zásahu StB znemožněna. Naštěstí se ale nepodařily záměry místního JZD k využití některých staveb a tak nejcennější části kláštera zůstaly zachovány a nyní jsou postupně s velkou péčí restaurovány. Samotný chrám, jakož i knihovna a přilehlé další prostory jsou v současnosti ve velmi dobrém stavu. Příjemným bonusem pro nás byla i kopie staroboleslavského Palladia, kterou jsme zde našli. Kuriózní je ovšem skutečnost, že tento exponát není vůbec označen a průvodce netušil, o co se jedná.

Zvláštní pozornost při návštěvě Vyššího Brodu zasluhuje tzv. Závišův kříž. Ten je tak nazýván proto, neboť jej měl v držení již zmíněný Záviš z Falkenštejna. Do jeho majetku se pravděpodobně dostal z Uherska, kam ho přivezla

Latinský název Peregrinatio lze přibližně přeložit jako pobyt v cizině a Peregrinatio pro Christo je něco jako opustit vlast pro Krista. Tato činnost zahrnuje jen krátkou dobu jednoho či dvou týdnů cestování a podstupování rizika pro víru.

Dlouho jsem váhala, zda má znalost ruštiny a angličtiny stačí na to, abych se mohla odvážit s lidmi v cizí zemi mluvit o Bohu, ale nakonec jsem to zkusila a byla velmi ráda. Přesvědčila jsem se, že není nejdůležitější jazykové vybavení, ale pomoc Ducha Svatého.

Odlétaly jsme 16. června 2019 z Vídně na deset dní, bylo nás pět legionářek pod vedením zkušené sestry Wiltrud Zecha, kněz Alkuin Schachenmayr se k nám připojil o den později. Na letišti v Jerevanu, hlavním městě Arménie, nás už čekal místní kněz, Argentinec pater Bernardo de Nardo. Ten byl nejdříve členem Mariiny legie, působil také v Dublinu jako vyslanec pro některou zemi, a teprve v r. 2013 byl v Iránu vysvěcen na kněze. Tam musí kněz při vysvěcení také přijmout jméno (i když není řeholník), takže má druhé jméno Simon. Otec Bernardo se naučil arménsky (i psát – mají svou abecedu), působil také v Gruzii, v Kazachstánu, v Nepálu, kam přišel, aniž by znal jazyk....

Byli jsme ubytováni u sester Matky Terezy z Kalkaty (Missionaries of Charity). Je zde trvale šest sester, většina z nich jsou Indky, starají se o 17 malých

postižených dětí z chudých a rozvrácených rodin, mají i některé civilní ošetřovatelky. Asi sto kilometrů daleko ve městě Spitak mají další dům, kde se sestry starají o dospělé postižené. Tyto sestry a jejich dva kněží jsou jediná římští katolíci v Arménii. (V Jerevanu přidali v neděli do kaple židle asi pro 60 lidí, přišli katolíci zvenku na mši, hodně Indky.) Největší církev zde je Arménská apoštolská církev, k té se hlásí přes 90 % obyvatel, dále Arménská katolická církev a málo i protestanti, pravoslavní, jezidi, muslimové....

Arméni jsou si velmi dobře vědomi toho, že jsou první národ, který přijal křesťanství (ve 3. století), ale když se zeptáme: chodíte v neděli do kostela? odpověď je většinou záporná. Také je velmi mrzí, že bájná hora Ararat, jejíž zasněžený vrchol je z Jerevanu vidět, stojí dnes za hranicemi na tureckém území.

Nyní jsou v Arménii dvě skupinky Mariiny legie, v Jerevanu a ve Spitaku. Hned první den jsme měli možnost zúčastnit se schůzky místních jerevanských a poté jsme společně poseděli u bohatého pohoštění, které pro nás připravili, a dlouho jsme s nimi hovořili.

Další den jsme dvě odjely se skupinou 20 dětí z chudých rodin, dvěma řeholnicemi a třemi studentkami do letního tábora, který pro ně sestry připravily, ostatní rakouští legionáři zůstali v Jerevanu a při apoštolátu

v parcích a v ulicích mluvili s lidmi a rozdávali Zázračné medailky. My jsme se k nim připojily po 4 dnech, když jsme se vrátily a společně jsme dělali apoštolát v parcích, kde jsme často použily ruštinu, anglicky mluvili někteří mladí lidé, sestra Wiltrud se radovala, že mohla vést dva delší hovory ve francouzštině. Ještě po tři večery jsme společně s Armény dělali apoštolát u prostitutek na ulici. Byly velmi vstřícné, posedávaly ve skupinkách a bavily se s námi, mnohé chtěly od kněze udělat kříž se svěcenou vodou, na naše pozvání na neděli k sestrám do zahrady nám sice slíbily účast, ale nepřišla žádná, což nás velmi mrzelo. Museli jsme tedy zkonzumovat připravené pohoštění společně s jerevanskými legionáři. Ti se s námi přišli poslední den rozloučit a velmi nám děkovali, že jsme přijeli a ani nám se nechtělo s nimi rozloučit, stačili jsme se spřátelit.

Arménie je chudá země, ale všude je vidět jejich bohatá kultura a historie, ve volném dni jsme navštívili starobylý klášter Geghard a krásný nový kostel ve městě Abovian. Viděli jsme i rozlehlé jezero Sevan. Také jsme slyšeli o genocidě a osudu tohoto krásného a mnohdy těžce zkoušeného národa. Myslím, že nikdo z nás na pobyt v Arménii a lidi, s kterými jsme se setkali, nezapomene.

Irena Fajmanová

Cesta do Santiaga de Compostela

Po loňském biřmování, kdy si náš Martin vybral za patrona svatého Jakuba, prohlásil, že za rok pojede na kole do Santiaga de Compostely.

Zprvu jsme tomu moc nevěřili, ale během roku to stále opakoval, tak jsme se s tím začali smířovat. Říkali jsme:“ Hlavně si sežeň někoho k sobě, ať nejedeš sám.“ Podobných nadšenců, kteří mají čas ve stejnou dobu, ale moc není. Zkoušel to i přes facebookové cyklo skupiny. „S žádným důchodcem nejedu, prohlašoval.“ Náhodou se o jeho plánu dověděl bývalý spolužák Ondra. Ten ale na kole zatím moc nejedil. Nadchnul se ale stejně jako Martin.

A tak oba čerstvě po maturitě vyrazili. My rodiče jsme jim kladli na srdce, aby se každý den ozvali. To opravdu dodržovali, a tak jsme měli zážitky z cesty vždycky aktuální. Bylo to dobrodružství pro celou širší rodinu, kamarády i známé, kteří sledovali, kde právě jsou. Děda sledoval mapu, babičky prosily o ochranu ve svých modlitbách. Cesta tak proběhla bez větších komplikací (pouze třikrát píchnutá duše), nehod (prasklý ráfek od kola) a úrazů (jen jeden větší pád s odřeninami).

Postřehy Martina: Líbila se mi starobylá architektura měst, vinice ve Francii a kopce ve Španělsku. Ty byly ale náročnější. Dobrá byla i zkušenost, že jsem se dokázal postarat sám o sebe (i když ruční praní oblečení mě moc nebavilo).

Zároveň jsem se učil dělat kompromisy a nepodlehnout stereotypu. Na závěr jsem rád, že jsem navštívil hrob sv. Jakuba a stál na konci světa – FINISTERRA.

My rodiče jsme udělali zkušenost, jaké to je, pustit čerstvě dospělé dítě do světa a jsme rádi, že všechno dobře dopadlo.

PS: Už plánuje další cestu.

rodina Vopatova

Svatá Luisa – Centrum pomoci rodinám

Milí farníci, možná neušlo vaši pozornosti, že na Dolíku začíná fungovat centrum pomoci rodinám, které se nazývá podle naší spoluzakladatelky svaté Luisy. Prostory pro toto centrum poskytlo naši farnosti město. Se zprovozněním Svaté Luisy nám pomohli kluci bezdomovci z buněk, farníci, pater Pavel a dobrodinci. Ať jim Pán žehná a odmění jejich ochotu.

Rodinky tady budou moci najít vše potřebné jako např. oblečení, školní

pomůcky, nádoby, hračky pro děti, potraviny...

Chtěli bychom, aby centrum bylo otevřené každý pátek odpoledne pravděpodobně od 15.30 do 17.30 hodin. Potřebovali bychom ale vaši pomoc. Našli by se mezi vámi dobrovolníci ochotní darovat svůj čas pro toto centrum? Těšíme se na spolupráci.

Vděčné sestry vincentky

Kdo byl sv. Vincent de Paul?

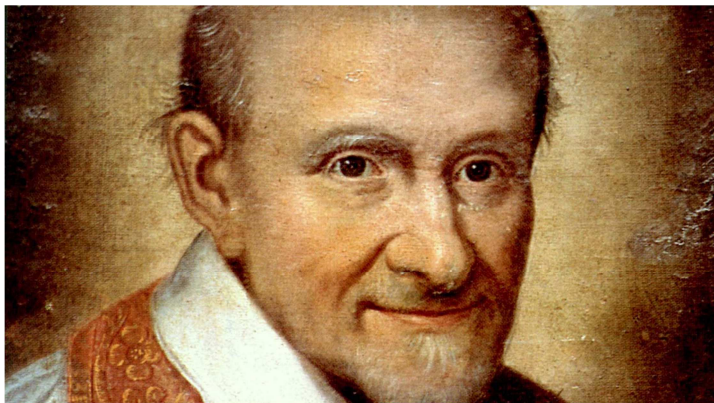
(1581 – 1660)

Říkali mu „Pan Vincent“. Téměř celý svůj život prožil v Paříži, ale dnes přichází k nám. Může tento muž něco nabídnout i pro naše životy?

Vincent de Paul pocházel ze selské rodiny na jihu Francie. Jako malý chlapec spolu se svými čtyřmi sourozenci pomáhal rodičům na jejich statku. I když už byl známý, rád říkával: „Byl jsem jenom pastýřem vepřů.“ Od svých rodičů

získal dobrou křesťanskou výchovu. Otec rozhodl, že Vincent bude knězem, což se naplnilo 23. září 1600.

V roce 1608 odjel do Paříže, kde prožil větší část svého života. Vnímál život očima své doby. Uvědomil si, že lidé vědí jenom moc málo o křesťanské víře. Nejhuř na

tom byli lidé na venkově, o které se kněží moc nestarali, byli lhotejní a málo vzdělaní – zřízení kněžských seminářů vešlo do praxe až za Vincentova života. Věřící, i když byli pokřtění, nepřistupovali ke svátostem. Byly jako ovce bez pastýře. Lidé navštěvovali kostely a bohoslužby jenom sporadicky. Venkovské kostely byly opuštěné a zanedbané. Víra v Boha a láska k Němu i k člověku ochladla. Katolická víra se stávala formální. Šlechta trávila čas v nezřízených radovánkách a na lovu. Vytrácela se blízkost ve vztazích. Tuto neblahou situaci ještě prohlubovaly časté války, které uváděly lid do krajní bída. Po městech i vesnicích se potulovalo množství opuštěných starců, pohozených a týraných dětí, jejichž jedinou nadějí bylo žebrání nebo krádež.

Vincent byl knězem už 17 let, když s pomocí Boží prohlédl a uviděl bídu své doby. Vystoupil na kazatelnu a začal kázat o návratu k Bohu, o změně života, o spáse duše, ale i o tom, že změna mezi lidmi nastane jenom tehdy, když se změní jejich postoj k Bohu. A lidé se začali měnit. Přistupovali k sv. zpovědi a začínali žít život spolu s Bohem ne v egoizmu, který nikoho nevidí, ale v lásce Boží. Vincent si uvědomil, že tak náročné dílo nemůže stát na jednom člověku, přizval si na pomoc i jiné kněze. Mnoho kněží se rozhodlo zasvětit celý svůj život tomuto poslání. Tak vznikla Misijní společnost. Vincent si uvědomoval, že to není jeho dílo, ale Boží. Svým kněžím často opakoval: „Já jsem na založení Misijní společnosti nemyslel. Myslel na to Bůh!“

Příklad Vincentovy horlivosti povzbuzoval ke konání dobročinných skutků i šlechtu a bohaté lidi. Začala se zakládat tzv. Bratrství milosrdenství. V roce 1624 Bůh vstoupil do Vincentova života skrze Luisu de Marillac, dámu z pařížské šlechty. Vincent ji zapojil do díla charity. Později se přihlásily i jiné odvážné dívky, které se chtěly obětovat pro službu nejbídnějším. Vincent a Luisa v tom viděli zásah Boží prozítnosti pro založení Společnosti dcer křesťanské lásky. Vincent si uvědomil, že Bůh je přítomen v jeho době, i když je v ní taková bída.

Vincentův vzkaz pro naši dobu by zněl asi stejně: I v naší době je přítomný Bůh, jenom ho mnohokrát nevidíme. I v naší době se dějí zázraky. I v naší době je nebe otevřeno pro všechny bez rozdílu. I v naší době chce Bůh konat i skrze TEBE.

Má úcta k relikviím - ostatkům světců - místo i v 21. století?

Není to jenom přežitek minulosti?

Generální kurie Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul v Římě se rozhodla začít páté století svého charizmatu putováním relikvie svého zakladatele. Relikvie putuje po celém světě a zavítá i k nám.

V České republice bude relikvie od 28. října do 14. listopadu.

Co je to relikvie?

Výrazem „relikvie“ označujeme především tělo světce nebo nějakou jeho část. Tedy tělo člověka, jehož duše je už v nebi. Jsou to lidé, kteří pro svou víru v Boha a věrnost Ježíši Kristu mnohokrát položili svůj život. Po jejich smrti (jako důkaz toho, že jsou už v nebi) se na jejich přímluvu u Boha událo hodně zázraků.

Uctívat relikvii neznamená klanět se jí, ale uctít a klanět se Bohu za to, že ten

člověk se snažil heroickým způsobem uvádět poselství evangelia do svého života.

Křesťanská nauka učí, že člověk je složen ze smrtelného těla a nesmrtelné duše. Dá se říct, že tělo je příbytkem, ve kterém žije a zároveň se skrze něho duše projevuje.

Při úctě k relikviím je nutné vnímat světce a jeho duchovní odkaz pro naše životy. Toto je jeden z důvodů, proč putuje relikviář sv. Vincenta po naší vlasti. Lépe poznat jeho život, ale zároveň vyprosit si milost, abychom nabrali odvahu kráčet za Kristem a uvádět jeho poselství do dnešního světa. Sv. Vincent horlil

za to, aby se Boží království dostalo ke všem. I k těm, kteří jsou na okraji společnosti.

Úcta k tělu světce nás má utvrdit v jistotě, že člověk žije i po smrti. Zázraky, které se uskutečnily na jejich orodování, jsou potvrzením pravdy, kterou hlásal Boží Syn Ježíš Kristus: Bůh není Bohem mrtvých, ale živých. (Lk 20,38)

O úctě k ostatkům nacházíme zmínku už ve Starém zákoně:

„Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti.“ (Ex 13,19n.)

„Když Izraelci pohřbívali jednoho muže, spatřili takovou hordu. I hodili toho muže do hrobu Elíšova. Jakmile muž přišel do styku s Elíšovými kostmi, ožil a postavil se na nohy.“ (2Kr 13,21)

Mezi relikvie se počítají i věci, které světcí během života používali, například jejich oděv, nebo u mučedníků i nástroje, kterými byli umučeni.

V Novém zákoně je víckrát zmínka o doteku spojeném s vírou: A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením přišla zezadu a dotkla se trásní jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ (Mt 9,20- 21).

Nejvzácnější relikvií je kříž, na kterém zemřel Pán Ježíš Kristus.

Najdeme si tedy čas a přistupme v posvátné úctě k relikvii sv. Vincence. Přistupme s úctou, ale i prosbou, ať se tento muž, který měl své srdce otevřené pro všechny, zvláště pro trpící, stane naším vzorem a přímluvcem u Božího trůnu.

Aktivita ve farnosti

- **Modlitba za národ** - kaple Charitního domova, úterý 28. září v 16.10.
- **Tichá adorace eucharistického Krista** - kaple Charitního domova, každý čtvrték v 18.30.
- **Schůzky Mariiny legie** - jídelna Charitního domova, každou středu v 17.30.
- **Patricijské hovory o víře** - jídelna Charitního domova, pondělí 30.9. v 19.00 na téma "Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit".
- **Nedělní agapé** - každou neděli po mši svaté, domeček na děkanské zahradě, cca v 10.00 hodin.
- **Setkání farníků s O. Bulínem** - domeček na děkanské zahradě, 17.9. v 19.00 - (po mši svaté).

Čtvrtek 26. 9. 2019 – slavnost svatých Kosmy a Damiána, mučedníků, patronů staroboleslavské kolegiální kapituly, mše svatá v 18.00 ve filiálním kostele svatého Klementa ve Staré Boleslavi.

Mozaika svatých mučedníků z baziliky Kosmy a Damiána v Římě

Pátek 27. 9. 2019 – památka svatého Vincence z Pauly, kněze

Národní svatováclavská pout' A.D. 2019

pátek 27. září

- 17.00 Svatováclavské duchovní zastavení na Václavském náměstí v Praze
- 18.50 přivítání relikvie svatého Václava v Brandýse nad Labem u kostela Obrácení svatého Pavla, apoštola
- 19.00 Svatováclavský koncert v kostele Obrácení svatého Pavla, apoštola
- 20.00 průvod vychází od kostela Obrácení svatého Pavla do Staré Boleslavi
- 20.30 odhalení busty papeže Benedikta XVI. na náměstí svatého Václava
- 20.50 nešpory v kostele svatého Klementa ve Staré Boleslavi

sobota 28. září

- 7.00 ranní chvály v děkanské zahradě
7.30 mše svatá v děkanské zahradě
8.30 mše svatá v děkanské zahradě
10.00 poutní mše svatá na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi
14.00 modlitba za národ u Palladia země České v děkanské zahradě
17.00 rozloučení s relikvií svatého Václava u kostela svatého Klementa
ve Staré Boleslavi
18.00 mše svatá v děkanské zahradě

Upozorňujeme: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie a bazilika svatého Václava jsou z důvodu rekonstrukce uzavřeny. Klidová zóna pro poutníky je připravena v děkanské zahradě. Svatováclavské relikvie budou vystaveny v kostele svatého Klementa ve Staré Boleslavi. Poutníci mohou přijmout svátost smíření během dopoledne v děkanské zahradě.

Pravidelné bohoslužby

Den	hodina	místo
Pondělí	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Úterý	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Středa	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Sobota	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všech svatých - Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	kostel svatého Klementa - Stará Boleslav

SV. VINCENT DE PAUL

PUTOVÁNÍ RELIKVIE

po České republice
28. 10. - 14. 11. 2019

„Milosrdná láska získává svět“

28. 10. 2019

**Olomouc – katedrála
sv. Václava**

(příchod 16:30 – odchod 29. 10. o 8:00)

29. 10. 2019

Mendryka u Janova

(příchod 9:30 – odchod 29. 10. o 16:00)

29. 10. 2019

Loštice

(příchod 17:00 – odchod 30. 10. o 16:00)

30. 10. 2019

Zábřeh na Moravě

(příchod 17:00 – odchod 31. 10. o 14:00)

31. 10. 2019

Ostrava – Stará Bělá

(příchod 17:00 – odchod 1. 11. o 8:00)

1. 11. 2019

**Kroměříž – sestry
vincentky**

(příchod 17:00 – odchod 1. 11. o 15:00)

1. 11. 2019

Brno – Lesná

(příchod 17:00 – odchod 2. 11. o 8:00)

2. 11. 2019

Bzenec

(příchod 10:00 – odchod 2. 11. o 15:00)

2. 11. 2019

Střelice u Brna

(příchod 17:00 – odchod 3. 11. o 8:00)

3. 11. 2019

Poštorná u Břeclavi

(příchod 9:30 – odchod 3. 11. o 14:30)

3. 11. 2019

Přibyslav

(příchod 17:00 – odchod 4. 11. o 12:00)

4. 11. 2019

**Stará Boleslav –
Charitní dům**

(příchod 15:00 – odchod 5. 11. o 14:00)

5. 11. 2019

Nová Paka

(příchod 16:00 – odchod 6. 11. o 8:00)

6. 11. 2019

**Hradec Králové –
katedrála**

(příchod 10:00 – odchod 6. 11. o 16:00)

6. 11. 2019

Dobruška

(příchod 17:00 – odchod 7. 11. o 16:00)

7. 11. 2019

Bystré v Orl. horách

(příchod 17:00 – odchod 8. 11. o 16:30)

8. 11. 2019

**Vesmír – centrum
mládeže Deštné v Orl.
horách**

(příchod 17:30 – odchod 8. 11. o 22:00)

9. 11. 2019

Březová u Uh. Brodu

(příchod 10:00 – odchod 9. 11. o 16:00)

9. 11. 2019

Pitín

(příchod 17:00 – odchod 10. 11. o 9:30)

10. 11. 2019

Vlachovice

(příchod 10:00 – odchod 10. 11. o 16:00)

10. 11. 2019

Uherský Brod

(příchod 17:00 – odchod 11. 11. o 15:00)

11. 11. 2019

Šumice

(příchod 16:00 – odchod 12. 11. o 15:00)

12. 11. 2019

Šlapanice

(příchod 17:00 – odchod 13. 11. o 15:00)

13. 11. 2019

Velehrad

(příchod 16:30 – odchod 14. 11. o 8:00)

Misionářská společnost sv. Vincenta de Paul
Svatého Vincenta 1
821 03 Bratislava
Účet: SK56 0900 0000 0051 5893 1987
www.vincentini.sk

Mediační partner:

TLACOVÁ KANCELÁRIA
KONFERENČNÉ BISULITY SLOVENSKA

Slovo+

Katolícke
noviny

Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847;

e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz